

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **T. Ch. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2013, č. j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Účastníkům **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna tlumočnicka Mai Konečné, bytem Podstránská 666/41, 627 00 Brno, **s e u r č u j e** částkou 100 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů do právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2013, č. j. OAM-17/ZA-ZA06-ZA04-2013 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní body:

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ze dne 13. 2. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně téhož dne. Obsahem žaloby byl popis skutečností, na základě kterých se rozhodl opustit Vietnam, sice se jednalo o jeho účast na jediné demonstraci, která se konala za propuštění dvou zpěváků, čímž veřejně projevil svůj názor na politické události ve Vietnamu. Byl zatčen, při propuštění druhý den mu bylo sděleno, že jeho vyšetřování bude dále pokračovat. Uvedenou skutečnost je proto nutno posoudit jako zvětšený zájem o jeho osobu. Obával se proto, že návratem do Vietnamu bude státní moc nadále pokračovat ve vyšetřování jeho účasti na demonstraci, a že bude postižen. Namítl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil získané informace, neprovedl výslech jeho přítelkyně paní T. T. T., s níž má společné dítě, je s ní v neustálém kontaktu.

Uvedl dále, že v roce 2009 byl nucen odjet z ČR, trvale byl v kontaktu se svojí přítelkyní a jejich společným dítětem. S přítelkyní má perspektivně zájem žít ve společné domácnosti a společně vychovávat jejich dítě. Namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil osobní vztahy žalobce k dalším osobám žijícím v ČR, nebyl proto řádně zjištěn skutkový stav věci. Navrhl, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 15. 3. 2013 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí, plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi jmenovaného i na vydané rozhodnutí správního orgánu. Žalobcův ojedinělý krok směřující k uplatňování politických práv nepokládal žalovaný za natolik dlouhodobý a intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za naplnění některého z důvodů pro udělení azylu. I když byl po účasti na popisované demonstraci s ostatními zadržen, nenaplnil svoji ojedinělostí a mírou intenzity definici pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Následující den byl pak propuštěn, a ačkoliv mu bylo sděleno, že jeho stíhání bude pokračovat, během celého měsíce, kdy se ve vlasti ještě zdržoval, nebyl z ničeho oficiálně obviněn, ani nebyl vystaven žádnému negativnímu jednání, ačkoliv vietnamské státní orgány disponují prostředky, které v případech skutečných kritiků režimu mohou využít.

V souvislosti s touhou žalobce žít v ČR s jeho přítelkyní a dítětem žalovaný uvedl, že rovněž těmito důvody se při posuzování žádosti zabýval, neshledal však u nich naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejich forem, neboť se nejedná o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah.

Přítelkyně i dcera jsou vietnamské státní příslušnice, nic jim nebrání realizovat společný rodinný život v jejich vlasti, případně v jiném místě, kde budou mít všichni legální pobyt. Navíc v protokolu o pohovoru žalobce výslovně uvedl, že dcera a přítelkyně nebyly důvodem,

pro který do České republiky přijel. Od roku 2009, kdy se vrátil do Vietnamu, byl s nimi v kontaktu jen občas, přičemž z jeho vyjádření nevyplývá, že by se pokusil za celou dobu upravit svůj pobyt v ČR, aby mohl být s přítelkyní a dítětem. Z těchto důvodů proto důkaz výpovědi žalobcovy přítelkyně pokládal žalovaný za nadbytečný.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, proto navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

IV. Řízení před správními soudy:

O podané žalobě již Krajský soud v Brně opakovaně rozhodl, sice rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 Az 5/2013-42, žalobu zamítl. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 7 Azs 21/2013-29 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Rozsudkem ze dne 16. 1. 2014, č. j. 22 Az 5/2013-80 byla žaloba zamítnuta. Na základě kasační stížnosti žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Rozsudkem ze dne 28. 11. 2014, č. j. 22 Az 5/2013-116 Krajský soud v Brně opětovně žalobu zamítl, žalobce podal kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud dne 22. 1. 2015, č. j. 7 Azs 4/2015-20, napadený rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem ke zrušení rozsudku Krajského soudu se řízení vrátilo do stadia po napadnutí žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, který krajskému soudu vytkl, že ve věci rozhodl bez nařízení jednání, aniž byly splněny zákonné podmínky uvedené v § 51 odst. 1 s.ř.s., dále nemohl přehlédnout, že žalobce považoval za rozhodné provedení důkazu především přečtením listin týkajících se jím tvrzeného odsouzení k nepodmíněnému trestu ve Vietnamu za účast na protivládni demonstraci dne 15. 11. 2012 a listin ohledně dodržování lidských práv ve Vietnamu v rozhodné době. Uvedl, že krajský soud tak zvoleným postupem znemožnil účastníkům řízení především žalobci klást otázky, předložit ke svým tvrzením další relevantní důkazní prostředky, rozvést při jednání argumentaci k žalobním bodům v dané věci, čímž ve svém důsledku zasáhl i do ústavně zaručených práv účastníků řízení, garantovaných článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článkem 96 odst. 2 Ústavy. Zavázal zdejší soud právním názorem, aby po nařízení ústního jednání, provedení dokazování v rozhodném směru, které je obsaženo nejen v tomto rozsudku, ale i v posledním zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29 a po následném právním posouzení zjištěného skutkového stavu ve světle judikatury správních soudů vydal nové rozhodnutí, které musí být nejen přezkoumatelné a přesvědčivé, ale musí především odpovídat zákonu.

V rozsudku ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29 zavázal Nejvyšší správní soud zdejší soud tím, aby výsledkem žalobce odstranil rozpory mezi popisem rozhánění demonstrace a následných úkonů policejních orgánů, které uváděl při pohovoru (policie demonstranty honila a bila je, a některé lidi včetně jeho zatkla, vyslýchala a poté propustila) a mezi popisem uváděných událostí, které přednesl při ústním jednání dne 16. 1. 2014 (nebyl zadržen na policejní stanici a jelikož byl jen sledován, schovával se), dále objasnil důvody jeho rozdílných tvrzení u pohovoru a ústního jednání a označil tvrzení, které bylo pravdivé. Zjištění skutečného stavu věci ohledně shora uvedeného pak bude východiskem pro posouzení obsahově shodnosti či neshodnosti tvrzení a výpovědí žalobce, ale také pro posouzení přesvědčivosti a věrohodnosti těchto projevů žalobce. Zásadní pro posouzení věci však je to, zda byl žalobce ve Vietnamu skutečně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012. Konkrétní způsoby zákonného zjištění této skutečnosti jsou pochopitelně na krajském soudu. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že nejsnazší patrně ale bude, aby krajský soud žalobce vyzval k zajištění a k předložení originálů potřebných dokumentů, které se ho týkají od svých příbuzných správnímu soudu v přiměřené lhůtě, jež by prokazovaly uvedenou skutečnost, v nejhorším případě i ověřených kopií, z nichž by se dalo věrohodně usuzovat na to, zda jmenovaný byl či nebyl odsouzen za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012 k šesti měsícům odnětí svobody. Žalobce by měl být dotazován i k tomu, jak dlouho (od jakého data ví o této tvrzené skutečnosti). Zjištění v uvedeném směru a případně další doplnění dokazování o zprávu ohledně dodržování lidských práv ve Vietnamu v rozhodné době by mohlo být nutným doplněním celkové úvahy o tom, zda žalobce byl skutečně ve své vlasti vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu či nikoliv. Dále uvedl, že teprve po takovém doplnění dokazování, ale případně po doplnění dokazování dalším a následném právním posouzení zjištěného skutkového stavu ve světle judikatury správních soudů by mohl vydat krajský soud nové rozhodnutí.

Krajský soud požádal v předmětné věci o součinnost Obvodní soud pro Prahu 4, v jehož obvodu se žalobce měl zdržovat na adrese, a to z důvodu splnění opakované výzvy o předložení důkazů v písemné formě, jimiž může prokázat jeho tvrzení o odsouzení k trestu odnětí svobody ve Vietnamu. Za tím účelem jej vyzval k předložení originálu dokumentů, event. ověřených kopií, z nichž by tato skutečnost vyplývala (uvedený požadavek byl vznesen vůči jeho právnímu zástupci Mgr. Ing. Martinu Říčkovi, již dne 27. 5. 2014, avšak bezvýsledně). Dále byl uplatněn požadavek na výslech žalobce ke skutečnostem, vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29. Přípisem ze dne 22. 5. 2017, sp. zn. 0 Cd 89/2017 uvedený obvodní soud vrátil dožádání o výslech žalobce, a to s ohledem na skutečnost, že z adresy se předvolání vrátilo jako nedoručené s dovětkem, že žalobce je na této adrese neznámý. K součinnosti bylo vyzváno Ministerstvo vnitra, Policie ČR, Česká pošta a Česká správa sociálního zabezpečení. Policie ČR zjistila, že žalobce je na citované adrese neznámý. Ministerstvo vnitra ČR přípisem ze dne 4. 5. 2017, č. j. MV-50129-2/OAM-2017 sdělilo, že poslední adresa hlášeného pobytu žalobce je na adrese, přičemž jmenovaný předložil smlouvu o nájmu bytových prostor s platností na dobu neurčitou a změnu adresy k dnešnímu dni neoznámil. Zároveň žalobce sdělil i telefonní číslo 774 517 105, na uvedené číslo dožádaný soud volal, ale bylo zjištěno, že neexistuje. Vzhledem k tomu, že tak byly vyčerpány všechny možnosti jak zjistit adresu v obvodu dožádaného soudu a dále s ohledem na zjištění, že se zdržoval v obvodu jiného

soudu, bylo dožádání vráceno s jeho nevyhověním. Zároveň byl zdejší soud upozorněn na to, že právní zástupce žalobce Mgr. Ing. Martin Říčka, advokát evidenční číslo 14630 byl vyškrtnut ze seznamu advokátů dne 17. 7. 2015, což bylo doloženo i výpisem z evidence České advokátní komory i rozsudkem NSS ze dne 30. 11. 2015, č. j. 2 Azs 258/2015-20.

Krajský soud nařídil jednání v předmětné věci na den 26. 6. 2017, žalobce předvolal na adresu, a protože adresát nebyl zastižen, byla zásilka (pisemnost) vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky dne 31. 5. 2017. K jednání se žalobce nedostavil, řádně a včas se neomluvil, a protože o termínu jednání byl řádně uvědoměn, jak vyplývá z doložené doručky, bylo jednáno v jeho nepřítomnosti.

Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu, neboť žalobce neunesl v soudním řízení břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Ve svých výpovědích týkajících se jeho účasti na protivládní demonstraci dne 15. 11. 2012 ve Vietnamu na podporu dvou hudebníků svá tvrzení neprokázal, přestože mu byla poskytnuta opakovaně soudem lhůta, aby ve svém zájmu důkaz předložil. Tvrzení o odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve Vietnamu nedoložil požadovanými dokumenty, z nichž by tato skutečnost vyplývala.

K jednání byla přizvána i tlumočnice, která na žádost žalobce byla ustanovena usnesením zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2013, č. j. 22 Az 5/2013-58. Vzhledem k neúčasti žalobce všal nemohla tlumočnický úkon provést.

V. Shrnutí podstatných skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 14. 1. 2013 a protokol o pohovoru k této žádosti ze dne 21. 1. 2013. Bylo zjištěno, že žadatel je svobodný, jeho sestra a rodiče žijí ve Vietnamu, v ČR má družku a dvě děti, s družkou se mu narodila dcera T. T., syn M. je umístěn v dětském domově. V ČR pobýval v letech 2000 až 2009, na základě rozhodnutí o správním vyhoštění se vrátil zpět do Vietnamu. Do ČR se opětovně vrátil dne 28. 12. 2012, důvodem poslední opuštění vlasti byla jeho účast na demonstraci za propuštění dvou zpěváků, v listopadu roku 2012 byl zadržen, druhý den propuštěn, měl strach z dalšího pronásledování policií. Vyjma jedné uvedené demonstrace se žádné jiné protestní akce nezúčastnil. V rámci pohovoru dne 21. 1. 2013 potvrdil skutečnosti uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále zjistil, že neměl žádný jiný důvod k příjezdu do ČR mimo uvedené účasti na demonstraci. Potvrdil, že v ČR žije jeho družka a dcera, tyto však důvodem jeho příjezdu nebyly. Osobně se s družkou a dcerou naposledy viděl v roce 2009, poté jim občas telefonoval, naposledy dne 6. 1. 2013. Během pobytu v zahraničí se nekontaktoval se zastupitelským úřadem své vlasti, nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání.

VI. Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz soud cituje, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.“

Vzhledem k žalobním námitkám žalobce je třeba konstatovat, že nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostatečný k učinění správného skutkového závěru.

Taková pochybení Krajský soud v Brně v napadeném rozhodnutí žalovaného neshledal. Nebylo prokázáno, že by žalovaný neúplně zjistil skutkový stav. Naopak dospěl k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, tato zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav shledal soud jako příléhavě právně posouzený a s právním názorem žalovaného se plně ztotožnil a v plném rozsahu na něj poukazuje.

Stěžejní skutečnosti, o kterou žalobce opíral opodstatněnost své žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu hrozícího pronásledování, byly obavy z trestního stíhání ve Vietnamu pro uplatňování politických práv účasti na protivládní demonstraci konané dne 15. 11. 2012.

Jak konstatoval ve své rozsáhlé judikatuře Nejvyšší správní soud, žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.

U pohovoru v průběhu správního řízení žalobce tvrdil, že se dne 15. 11. 2012 účastnil demonstrace na podporu dvou uvězněných zpěváků, byl zadržen policisty a druhý den byl propuštěn s tím, že jeho stíhání bude dále pokračovat. Uvedl však, že nebyl z ničeho obviněn a že mu nebylo známo, že by bylo trestní stíhání zahájeno. Dále uvedl, že mimo uvedené demonstrace se žádných jiných veřejných akcí nezúčastnil.

V průběhu ústního jednání před soudem dne 16. 1. 2014 žalobce částečně v rozporu s těmito tvrzeními uvedl, že nebyl zatčen, ale byl sledován a schovával se. Tvrdil, že nikdy nebyl zadržen na policejní stanici a že teprve na základě telefonického kontaktu s příbuznými po roce 2012 se dozvěděl o tom, že měl být odsouzen za účast na demonstraci k trestu odnětí svobody na dobu 6 měsíců. V podstatě shodně se žalobcem vypovídala i svědkyně –

manželka žalobce T. T. T., která též uvedla, že žalobce měl být odsouzen za účast na demonstraci na 6 měsíců odnětí svobody.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že mimo uvedené demonstrace se žádných jiných veřejných akcí nezúčastnil. Jednalo se tedy o ojedinělou účast na demonstraci, z které nelze usoudit, že byl skutečně ve své vlasti vystaven pronásledování. Nejednalo se o dlouhodobý a intenzivní postoj k uplatňování politických práv. Jak konstatoval ve své rozsáhlé judikatuře Nejvyšší správní soud, žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.

Judikatura správních soudů se již opakovaně vyslovila k otázce, zda ojedinělý krok směřující k uplatňování politických práv je možno považovat za pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod.

Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 25. 10. 2005, č. j. 30 Az 18/2005-59, vyslovil, že: *„Pouhá účast žadatele o azyl na politických demonstracích a jiných akcích, při nichž docházelo k projevům nespokojenosti se společensko-ekonomickou situací v zemi jeho původu, ale nevyvolala vůči němu následně odezvu státní administrativy, není pronásledováním ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Pronásledováním nejsou ani nezákonné postupy určitých složek státní správy, pokud se je žadatel o azyl nepokusil řešit instančním či jiným právním způsobem.“*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Azs 442/2004-61, dostupném na www.nssoud.cz, též dovodil, že: *„Ojedinělý krok směřující k uplatňování politických práv (v daném případě jedna tvrzená účast na demonstraci) nelze považovat za natolik intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak tvrzenou skutečnost, že manžela v místě bydliště bez uvedení důvodu hledali policisté, rovněž nelze bez dalšího považovat za skutečnost objektivně zakládající odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství stěžovatelka má, tak jak má na mysli § 12 zákona o azylu.“*

Zásadní pro posouzení celé věci je podle názoru soudu otázka, zda žalobce byl za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012 ve Vietnamu skutečně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců či nikoliv. Jak totiž vyplývá z citované judikatury (citováno výše), ojedinělá účast občana na protivládní demonstraci bez odezvy státní administrativy, aniž by zde byly jeho dřívější dlouhodobé a intenzivní postoje k uplatňování politických práv, není natolik intenzivním postojem, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Přistoupí-li však ke shora uvedenému i represivní odezva státní administrativy vykazující zřejmou nepřiměřenost a nepochopitelnou tvrdost, je třeba pečlivě hodnotit celou záležitost ve všech souvislostech z hlediska toho, zda již nejde o pronásledování (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu za účelem zjištění této skutečnosti, resp. za účelem umožnění žalobci prokázat pravdivost jeho tvrzení, písemně vyzval žalobce, aby ve lhůtě dvou měsíců předložil soudu takové důkazy v písemné formě, jimiž bude možné věrohodně prokázat jeho tvrzení o odsouzení k trestu odnětí svobody ve Vietnamu v délce 6 měsíců za účast na demonstraci konané dne 15. 11. 2012. Naproti tomu soud nepovažoval za účelné provádět výslech svědků – příbuzných žijících ve Vietnamu, kteří měli žalobci informaci o odsouzení sdělit. Pro věc je totiž rozhodující právě obsah dokladů, z nichž i oni měli tuto informaci získat, nikoli jejich osobní výpověď.

Přestože výzva byla právnímu zástupci žalobce doručena do datové schránky dne 4. 6. 2014 (viz doručenka, která je součástí soudního spisu), do dne vydání rozsudku nebyl soudu žádný písemný důkaz doručen. Nezbyvá proto než konstatovat, že žalobce, ač mu byla poskytnuta dostatečná lhůta k prokázání pravdivosti jeho tvrzení uplatněného u jednání dne 16. 1. 2014 (soudu sice není známo, od jakého data měl žalobce vědět o svém odsouzení, je však nepochybné, že tomu tak bylo nejpozději v době konání tohoto jednání), své tvrzení o údajném odsouzení ve Vietnamu k trestu odnětí svobody na 6 měsíců za účast na demonstraci relevantním způsobem (tj. nejen vlastní výpovědí a výpovědí jeho manželky, které obě vycházely pouze z informací sdělených příbuznými) neprokázal, ač nepochybně mohl, jelikož v průběhu jednání on i jeho manželka odkazovali na existenci „papírů“, že měl být odsouzen. Zdejší soud za součinnosti Obvodního soudu pro Prahu 4 se pokusil tvrzenou skutečnost osvědčit, žalobce vyzval k prokázání těchto tvrzení i v rámci předvolání k jednání konané dnem 26. 6. 2017, avšak bezvýsledně, neboť žalobce se k jednání nedostavil, ač byl řádně předvolán, jak vyplývá z připojené doručenky.

Z výše uvedeného je zřejmo, že soud vyčerpal všechny možnosti k zajištění průkaznosti skutkového stavu věci, žalobce však nezajistil součinnost, v soudním řízení zůstal nečinný. Nepodařilo tak jeho výsledkem odstranit rozpory v jeho výpovědi mezi popisem rozhánění demonstrace a následných úkonů policejních orgánů, které uváděl při pohovoru dne 21. 1. 2013 a mezi popisem uváděných událostí, které přednesl při ústním jednání dne 16. 1. 2014 tak, jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29, dle kterého *„zásadní pro posouzení věci stěžovatele však je to, zda byl ve Vietnamu skutečně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012. Konkrétní způsoby zákonného zjištění této skutečnosti jsou pochopitelně na krajském soudu. Nejsnazší patrně ale bude, aby krajský soud stěžovatele vyzval k zajištění a k předložení originálů potřebných dokumentů, které se ho týkají, od svých příbuzných správnímu soudu v přiměřené lhůtě, jež by prokazovaly uvedenou skutečnost, v nejhorším případě i ověřených kopií, z nichž by se dalo věrohodně usuzovat na to, zda stěžovatel byl či nebyl odsouzen za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012 k šesti měsícům odnětí svobody.“* Jelikož tak žalobce neunesl před soudem břemeno tvrzení a břemeno důkazní, nepředložil důkazy, jimiž by prokázal tvrzení o odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve Vietnamu za účast na demonstraci dne 15. 11. 2012, nepředložil soudu originály dokumentů, ev. ověřených kopií, z nichž by tato skutečnost vyplývala, nebyly dány právní důvody, aby se soud odchýlil od právního názoru vysloveného v rozsudku ze dne 28. 11. 2014, č. j. 22 Az 5/2013-116.

Podle ust. § 12 písm. a) citovaného zákona se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Vymezením pojmu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval mj. i v rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, v němž konstatoval, že *„za pronásledování je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim.“*

Za situace, kdy žalobce zůstal nečinný a ve věci neprokázal tuto pro věc zásadní a stěžejní skutečnost, tj. trestní postih za účast na demonstraci, nepodařilo se odstranit rozpory a nejasnosti mezi popisem rozhánění demonstrace a následných úkonů policejních orgánů, který žalobce uváděl při pohovoru v průběhu správního řízení a mezi popisem uváděných událostí při ústním jednání dne 16. 1. 2014 před soudem. Tyto okolnosti nemohou mít žádný vliv na závěr, že žalobce neprokázal a z řízení ani jinak nevyšly najevo takové skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že žalobce je ve Vietnamu pronásledován či že mu hrozí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobci se nepodařilo tedy prokázat, že problémy, kterým byl ve své zemi vystaven, dosahovaly takového charakteru, intenzity a opakovanosti, aby mohl v případě návratu do vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování, tak jak má na mysli § 12 zákona o azylu. Samotná účast na jediné demonstraci, aniž by žalobce prokázal existenci represivní odezvy státní administrativy spočívající v tvrzeném nepodmíněném trestu odnětí svobody, totiž nepochybně není natolik intenzivním postojem, který by bylo možné považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, a to ani v případě, že by byla pravdivá verze žalobce, že po demonstraci byl bit a na jeden den byl zadržen policejními orgány. Ani tento krok jistě svou ojedinělostí a mírou intenzity definici pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nemohl naplnit.

S ohledem na shora uvedené žalovaný důvodně shledal, že žalobce zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu nesplňuje.

Pokud se týká posouzení možnosti udělení azylu ve smyslu § 13 zákona o azylu, soud neshledal důvody, které by opravňovaly žalovaného k uvedenému postupu. V tomto směru poukazuje i na citaci Nejvyššího správního soudu uvedenou v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, č. j. 7 Azs 21/2013-29, dle které *„v souvislosti s rodinným životem stěžovatele není na místě ani shora uvedená stížná námitka poukazující na existenci důvodu pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Je tomu tak již proto, že manželce ani dceři stěžovatele, které jsou vietnamskými státními příslušnicemi, nebyl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu (§ 13 odst. 1 zákona o azylu)“*.

Co se týče posouzení, zda žalobce splňuje důvody udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, žalovaný vycházel z informací, které jsou součástí spisového materiálu – z Informace MZV ČR, č. j. 106941/2011-LPTP ze dne 7. 7. 2011, z Informace MZV ČR, č. j. 123004/2012-LPTP ze dne 5. 12. 2012 a z aktuálního znění Infobanky ČTK „Země světa, Vietnam“, přičemž nedospěl k závěru, že v případě žalobce existovaly důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalobce nijak nezpochybňoval závěr, že by mu v zemi původu hrozilo uložení trestu smrti nebo jeho vykonání, stejně tak nenamítá, že by na území Vietnamu probíhal takový ozbrojený konflikt, který by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce v žalobě polemizoval se závěry žalovaného ohledně hrozícího nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (hrozící mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu), nutno však konstatovat, že žalobce v této souvislosti poukazoval především na hrozící trestní stíhání za účast na demonstraci. Tuto skutečnost se mu však, jak soud uvedl výše, nepodařilo prokázat, ačkoliv mu k tomu byl poskytnut dostatečný časový prostor.

V rámci posuzování existence vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se žalovaný zabýval rovněž otázkou, zda by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a to zejména s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný zohlednil všechny žalobcem tvrzené skutečnosti ohledně jeho rodinného a soukromého života (že na území České republiky žije jeho přítelkyně (později manželka) a dvě děti, správně však přihlédl k tomu, že žalobce v průběhu pohovoru výslovně sdělil, že jejich přítomnost nebyla důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud nezpochybňuje existenci vztahu mezi žalobcem a jeho manželkou a dětmi, stejně jako žalovaný je však toho názoru, že vzhledem k tomu, že žalobce byl s družkou a jejich společným dítětem v osobním kontaktu naposledy v roce 2009 a poté až počátkem roku 2013, nelze dospět k závěru, že jejich vztah je natolik dlouhodobý a intenzivní, že by jejich odloučení bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V této souvislosti nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že jak žalobce, tak jeho manželka a děti jsou státními příslušníky Vietnamu a nic jim nebrání společný rodinný život realizovat v jejich vlasti, případně v jiném státě, kde budou mít všichni legální pobyt. Jako jediná překážka, která by žalobci a jeho rodině bránila v návratu do Vietnamu, bylo zmíněno údajné odsouzení žalobce za jeho účast na demonstraci, tuto skutečnost však žalobce (jak shora uvedeno) nijak neprokázal.

Pokud žalobce namítá, že správní orgán se nedostatečně zabýval osobními vztahy žalobce k dalším osobám žijícím na území České republiky, soudu není zřejmé, co konkrétně žalobce správnímu orgánu vytýká, resp. v jakých směrech se měl správní orgán osobními poměry žalobce zabývat nedostatečně. Jak již soud uvedl výše, správní orgán se všemi relevantními tvrzeními žalobce ohledně jeho soukromého a rodinného života zabýval, byť jeho osobní vztahy neshledal natolik intenzivními, aby zakládaly důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Co se týče návrhu právního zástupce žalobce vzneseného v závěru ústního jednání před soudem na provedení dokazování za účelem zjištění vztahu žalobce k mimomanželskému synovi M. M., nar. 2004, soud provádění těchto důkazů považoval za nadbytečné. S ohledem na to, že žalobce v průběhu ústního

jednání vypověděl, že u jeho syna je nařízena ústavní výchova, neplatí na něj žádné výživné a v roce 2009 probíhalo řízení o popření otcovství, je zřejmé, že mezi žalobcem a jeho synem neexistuje žádný intenzivní vztah. Soudu tedy není známo (a právní zástupce žalobce nijak neupřesnil), k prokázání jakých skutečností by toto dokazování mělo sloužit, případně jak by mohlo ovlivnit zjištěný skutkový stav.

Soud neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Ani manželka ani děti žalobce totiž nejsou osobami požívající doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

V neposlední řadě nutno konstatovat, že u žalobce se jedná v pořadí již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žádosti podané dne 19. 4. 2007 nebylo ve správním řízení vyhověno, rovněž i v přezkumném soudním řízení byl žadatel neúspěšný. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 byla žaloba odmítnuta pro nepřijatelnost (viz informace z evidenční karty žadatele: X).

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu zdejší soud uzavírá, že správní subjekt učinil správné právní úvahy, na projednávanou věc byl aplikován správný právní předpis a v jeho rámci správná právní norma, nedošlo k žádnému výkladovému či procedurálnímu pochybení, které by mohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto i nadále doznal, že v žádném ze žalobních bodů není žaloba důvodná. Rovněž soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročež krajský soud rozhodl o nákladech řízení, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Tlumočnici Mai Konečné byla přiznána odměna, a to za účast při soudním jednání ve výši 100 Kč dle § 17 odst. 1 položka 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb., která bude vyplacena jmenované na adresu jejího bydliště do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 26. června 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová